

O bezpapírácích a papírácích bez emocí ☺

Doslova do zblbnutí opakované téma, do zblbnutí opakované argumenty na obou stranách a do zblbnutí vedené hádky, které vedly k tomu, že drtivá většina chovatelů tuto skupinu dávno opustila a založila si novou. Tohle všechno mne vedlo k tomu, že jsem se rozhodla napsat příspěvek, který bude oproštěn od jakýchkoli emocí, a v kterém se na věčný spor obou táborů pokusím podívat naprosto objektivně.

Předesílám, že je mi opravdu šumafuk, jakého psa si kdo koupí či nekoupí. Bezpapíráci jsou a budou, nijak mi v žaludku neleží. Koneckonců mne jako střihačku živí a zaplat'pánbu za ně, protože většinou nemají zdaleka tolik srsti jako papíráci, takže půlka práce ☺. Přesto si myslím, že je fér, aby každý zájemce o štěně měl informace a teprve pak se rozhodl, zda si koupí psa s PP, bez PP či adoptuje.

V první řadě se podíváme, kde se nám tzv. „bezpapíráci“ berou. Nejsou to žádná „nadpočetná“ štěňata (něco takového už neexistuje desítky let), v drtivé většině to nejsou ani potomci papírových, z nějakého důvodu (zdravotní či exteriérový defekt, případně jen neochota majitele), neuchovněných rodičů (takových je opravdu minimum, třebaže prodejci štěňat často tvrdí, že rodiče PP mají).

Drtivá většina bezpapírových pudlů má toho svého „papírového“ předka kdesi hodně hodně generací zpět. Co to znamená? Že pomyslná plemenitba je v rukou naprostých laiků. Lidí, kteří nemají ani elementární znalosti o plemeni, o genetice, zdraví, či jen pouze o tom, jak má pěkný pudl vypadat. Naprosto náhodně, ať už vědomě či nevědomě, spojují pudly různých barev, různých velikostních rázů, zvířata s nejrůznějšími vadami. To vše se děje desítky let. V pomyslném „rodokmenu“ těchto pudlů bychom našli všelicos. Stříbrná, fawn, černá, bílá, střední, trpaslík, toy, předkus, podkus, luxace, epilepsie – na co si vzpomenete. To vše splácané dohromady, ať už za účelem zisku nebo jen z neznalosti a touhy po tom, aby naše Betyna měla štěňátka. Díky tomu, a to je skutečnost, ať se vám to líbí nebo ne, vznikla v podstatě „chodníková“ varianta pudla, která je pro odborníka na první pohled rozeznatelná od té čistokrevné. Může se vám to zdát nadsazené, ale není – prostě u drtivé většiny pudlů pozná člověk, který se o plemeno vážně zajímá, zda je pes s PP či ne na první pohled. Tvar hlavy, očí, úhlení, barva a kvalita srsti, pigment, celková kostra. Dá se bez nadsázky říci, že ti opravdu nejlepší bezpapíráci jsou shodní s těmi nejméně kvalitními papíráky (protože mnozí papíráci taky nejsou žádné extra perly). Ale pokud bychom vedle sebe postavili špičkového pudla a

průměrného bezpapíraka, byl by rozdíl opravdu do očí bijící. To je informace pro ty, kteří si myslí, že bez PP koupí krásného pudla. Ta pravděpodobnost je opravdu velmi malá – a to ze mne hovoří dlouholetá praxe v salonu a dennodenní styk s bezpapírovými pudly.

Ale budiž. Běžný zájemce není odborník a to, co vidíme my, pudlaři, nevidí. Dá se tedy říct, že nevidí rozdíl. Chce jen pejska a chce ho levně. Nebo lépe řečeno levněji, než za jakou cenu ho nabízí chovatelé. Rozumím tomu, že nechce dávat 15, 20 a víc tisíc za psa. Nemá žádné výstavní ambice, nechce chovat a nemá plemeno natolik „nakoukané“ z výstav, takže se mu líbí prostě každý pudl. Já si taky nekoupím značkové rifle, protože chci jenom kalhoty, v oblečení se nevyznám a značkové rifle od riflí od Vietnamců nepoznám. Tudíž plně chápu, že jim investice 20 tisíc do psa stříhaného doma paničkou či provinční nepřilíš zručnou stříhačkou, připadá zbytečná. A je opravdu zbytečná, pokud nemají žádné nároky a pokud jediným požadavkem je, aby to byl kudrnatý pejsek.

Ale většina zájemců o bezpapíraky tak nenáročná není a chce určitý barevný a velikostní ráz. Ovšem laik (a nikdo jiný než laik si štěně bez PP nekoupí) má tu smůlu, že prostě není schopen zhodnotit kvalitu nabízeného štěněte, a že je tudíž odkázán na to, co mu namluví prodejce. A prodejce je laik zrovna tak, protože odborník na plemeno prostě bezpapíraky nemnoží. Takže v podstatě jsou dvě možnosti – buď kupuje zájemce štěně z nějakého toho „obývákového“ chovu nebo se nachytá na vyčuraného množitele, který dovede štěňata parádně prezentovat na kvalitních fotkách a ještě jejich nabídku dokonale „řádoby odborně ožvanit“. Tak jako tak vždy, naprosto vždy, kupuje zajíce v pytli. A je jedno, že viděl rodiče, kdo byli rodiče rodičů? To, že fenka nevyrostla a tudíž jsou její štěňata prodávána jako toyové, vůbec neznamena, že její dědeček nebyl středák jako poleno a pradědeček třeba kokršpaněl.

O tom, že předkové bezpapírových štěňat nemají žádné zdravotní testy, a že je tedy zvýšené riziko dědičných chorob, se rozepisovat nebudu. V podstatě se dá říci, že pudl je obecně dost zdravé plemeno, tedy až na nějaké ty luxace číšky a slepotu. Většina bezpapíráků je tedy víceméně také zdravá a dožívá se požehnaného věku. Ale riziko dědičných chorob je zde větší, to nelze zastírat. Ovšem ani PP není stoprocentní záruka zdraví – i zdravým rodičům se může narodit štěně s nějakým defektem. Jen s tím rozdílem, že takový jedinec je vyřazen z chovu. Ovšem bezpapírová štěňata mít může ☺.

Je úsměvné, že většina zájemců o bezpapírové štěně má zcela přesnou představu, jakého pudla chce. Chce bílého toy, černého toy, červeného trpaslíka... Nutno upozornit na to, že množitelé slovo „toy“ používají velice rádi (aniž by polovina z nich vůbec tušila, jak velký je toy) z komerčních důvodů. Toy se totiž velice dobře prodává. Ve finále většina těchto toyů dorůstá trpasličí či dokonce střední velikosti (ovšem s malou toyáčkou hlavou, důsledkem křížení větších rázů s toyem). A pokud se týká těch velmi módních, předražených ultraminiatur, také žádná výhra... Luxace, slabá kostra, problémy s průdušnicí, fontanely – to je výsledek snahy množitelů získat miniaturní a dobře prodejná zvířata.

Tohle všechno je třeba vědět, než se rozhodnete koupit štěně bez PP. Pakliže je vám celkem jedno, jak bude váš pejsek vypadat, chcete-li jen kamaráda, koneckonců, proč ne. Podpořte sice množitele, ale ušetříte.

Papírová štěňata jsou dražší. Nikdo z obyčejných smrtelníků nemá ani tušení, jak nákladný je chov. Napadlo vás někdy, proč je nabídka bezpapíráků větší? Proč lidi nechovají papíraky, když je to tak dobrý kšeft? Výstavní kariéra rodičů se klidně vyšplhá na desítky (u velmi aktivních

vystavovatelů klidně i na stovky) tisíc korun. Zdravotní testy jsou rovněž drahé. Výstavní úprava záleží na velikostním rázu, u takového králováka klidně kolem 2 tisíc. Krytí kvalitním psem se počítá na desítky tisíc (pokud se kryje v zahraničí jsou náklady ještě mnohem vyšší). Pokud by chovatel sečetl veškeré náklady, bude po prodeji štěnat tak jako tak v hlubokém mínusu. Na rozdíl od množitele, který Betynu okudlá sám, vyšetřit ji na nic nenechal a naprcal ji, s prominutím, za čokoládu sousedovic Bertíkem (což je taky pudl, sice jiné velikosti a barvy, ale neva).

Takže pokud jste zájemci o pudla, zvažte pro a proti a kupte si, co chcete ☺. Mimochodem – má starší dcera, která vyrostla v pudlařské rodině a ve světě výstav, také není ochotná dát za pudla ani korunu ☺ - má jiné priority, peníze investuje do koní. Ovšem svou potřebu vlastnit pudla vyřešila jinak – adoptí tříleté feny, jejíž majitelé se jí zbavovali. Vrátili ji chovatelce (protože je to fena s PP a chovatelé se o své odchovy zajímají, zájem nekončí prodejem štěněte jako u množitelů) a ta nám ji darovala. Naprostá spokojenost na obou stranách ☺. No jo no... Ale vy chcete štěně, že? A červeného toye... A levně... Takže – hodně štěstí... s tím krémovým středákem za osm tisíc ☺

A na závěr taková zajímavá fotečka. Trpasličí pudl harlekýn, že? Ale kdepak... maminka tohoto pejska je kříženka a jeho sourozenci co kus, to originál – krátkosrstí, drsnosrstí, krátkonozí. A kdyby majitelka tohoto pejska poskytla na krytí nějaké té pudličky, noví majitelé štěnat by se asi pěkně divili...

Autor: Ing. Irena Lukešová

